

[Hans Nielsen.]

er en Anklage imod det foreliggende Forslag. Det internationale Arbejdsbureau i Genève skal om en Maanedstid netop beskæftige sig med det Spørgsmaal, vi her debatterer; ved den Lejlighed vil der møde Repræsentanter for næsten alle Lande, og de vil drøfte Spørgsmaalet om Erhvervs- og Arbejdskraft og mulige Lovbestemmelser, som skal sikre Erhvervs- og Arbejdskraft i den Forstand, Talen her er om. Den højtærede Indenrigsminister har altsaa ogsaa forberedt Danmarks Deltagelse i denne Forhandling i Genève ved at tilsende Bureauet en meget lang og interessant Beretning om den Erhvervs- og Arbejdskraft, der er her i Landet, og hvad var da naturligere, naar Danmark nu antagelig sender en Delegeret til Genève, og man i Genève behandler dette Spørgsmaal, end at man da ventede og saa, hvorledes de andre Lande vilde tage paa dette Spørgsmaal, og hvorledes man i andre Lande eventuelt vil lovgive om denne Sag. Jeg har ikke en, men mange Gange fremholdt overfor Udvalget, at det dog var den naturligste Ting, at vi afventede denne Konference, før vi skred til Foranstaltninger herhjemme, Thi oprigtig talt ser jeg ikke Nyttens af, at vi lader udarbejde en saadan Beretning og sender den til Genève og ogsaa sender en Delegeret derned, hvilket dog koster mange Penge, naar vi i Forvejen har lovgivet herhjemme, som vi vil have det. Jeg synes, man saa godt kunde spare denne sidste Udgift og denne Ulejlighed, for det er jo dog kun spildt Ulejlighed. Men denne Tale fra min Side har ikke vundet Ørenlyd hos Flerparten. Det har ikke villet høre paa dette, saa lidt som paa alle andre Ting, der fremførtes fra vor Side, og som talte for, at man skulde lade dette Spørgsmaal ligge foreløbig.

Men vi har altsaa fremskaffet denne Beretning og faaet den optrykt, og jeg haaber, at ærede Medlemmer vil sætte Pris derpaa. Vi har nemlig i dette Memorandum fra Indenrigsministeriet en ganske klar og vellykket Skildring af Organisationslivets Opstaaen her i Landet. Beretningen skæmmes kun paa et Par Punkter af en efter min Mening noget tendentios Fremstilling, særlig vedrørende Kolindsundaffæren; men dette er ikke saa væsentligt, at jeg tillægger det større Betydning. Beretningen er meget interessant. Desuden er der fremskaffet en Række Domme, som jeg senere skal vende tilbage til, og de er i og for sig ogsaa meget interessante for dem, der vil læse

disse Domme med Eftertanke, idet de efter min Formening beviser, at vi har rigeligt af Straffemidler i de gældende Love paa de Felter, som der her er Tale om at lovgive paa.

Jeg maa udtale min Glæde over, at dette Lovforslag ikke gælder for Færøerne. Det vilde have været meget kedeligt, om man vilde have forsøgt at paatvinge Færøerne en saadan Lovgivning. Men jeg maa sige, at jeg er meget bedrøvet over, at denne Lov ogsaa skal gælde for Sønderjylland; Sønderjylland er jo ligesom Færøerne en Del af Danmark, men er dog alligevel noget for sig selv, og jeg ser med stor Bekymring paa Følgerne af denne Lovs Gennemførelse nede i Sønderjylland. Der er til vort Parti og til vor Rigsdagsmand fra Sønderjylland, det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, kommet en hel Række Beklagelser og Protester mod denne Lov, og det forstaar jeg saare vel. Thi det sønderjydske Folk har jo i lang Tid levet under et haardt Regimente. Jeg sigter her til den Tid, da den Køllerske Politik blev drevet i Sønderjylland, og ogsaa til en Del af den Bismarckske Periode, hvor man førte en meget haardhændet Politik overfor Arbejderklassen i Tyskland. Den sønderjydske Befolkning er maaske derfor mere omtaalelig overfor slige voldsomme og drastiske Straffebestemmelser som dem, der foreslaas, end den øvrige Befolkning her i Landet, fordi den har prøvet lidt af hvert. Og jeg vil sige til de ærede Medlemmer, som nu er saa hidsige efter at gennemføre denne Lovgivning, at de vilde gøre vel i at overveje dette Forhold meget nøje, før de lader deres Stemmer falde i denne Sag. Jeg tror nemlig, at man vil gøre stor Skade i Sønderjylland ved at indføre denne Lovgivning, saa meget mere som den tyske Republik paa den anden Side af Grænsen langt fra har saa voldsomme og drastiske Straffebestemmelser som dem, man hervil bringe i Anvendelse. Paa den anden Side af Grænsen har man et meget mere liberalt Regimente, end man har paa denne Side, og jeg synes da, at vi skulde huske lidt paa det Motto, som lød saa smukt før Afstemningen i 1920:

Farvel for evigt, du tyske Ørn,
Nu kalder Danmark paa sine Børn.

Det var jo egentlig ikke det, vil man sige dernedefra fra Arbejderklasserne, man troede, man kaldte paa os for, for at vi her hjemme skulde komme under et Strafferement som det, der er tilsigtet gennem dette Forslag.

Jeg er af en anden Grund ogsaa meget